

## A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

2002. január 15.(\*)

„Elzeter döntéshozatal iránti kérelem – EK 12. cikk és az EK 39. cikk (2) bekezdése – Öregségi ellátások – Az Olasz Köztársaság és a Svájci Államszövetség között megkötött szociális biztonsági egyezmény – A francia állampolgár által Svájcban megszerzett biztosítási időszak figyelembe nem vétele”

A C-55/00. sz. ügyben,

a Bírósághoz a Tribunale ordinario di Roma (Olaszország) által az EK 234. cikk alapján benyújtott, az e bíróság eltt

**Elide Gottardo**

és

**az Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)**

között folyamatban lév eljárásban az EK 12. cikk és az EK 39. cikk (2) bekezdése értelmezésére vonatkozó elzeter döntéshozatal iránti kérelem tárgyában,

A BÍRÓSÁG,

tagjai: G. C. Rodríguez Iglesias elnök, F. Macken és S. von Bahr tanácselnökök, C. Gulmann, D. A. O. Edward (eladó), A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues és C. W. A. Timmermans bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz Jarabo Colomer,

hivatalvezető: L. Hewlett tanácsos,

figyelembe véve a következők által elterjesztett írásbeli észrevételeket:

- E. Gottardo képviselőjében R. Ciancaglini és M. Rossi avvocatessa,
- az Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) képviselőjében C. De Angelis és M. Di Lullo avvocati,
- az olasz kormány képviselőjében U. Leanza, meghatalmazotti minőségben, segítje: D. Del Gaizo avvocato dello Stato,
- az osztrák kormány képviselőjében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében P. Hillenkamp, E. Travers és N. Yerrel, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a tárgyalásra készített jelentésre,

E. Gottardo, a l'Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), az olasz kormány és a Bizottság szóbeli észrevételeinek a 2001. március 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, a f?tanácsnok indítványának a 2001. április 5-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következ?

## **Ítéletet**

1 A 2000. február 1-jei végzésével, amely február 21-én érkezett a Bírósághoz, a Tribunale ordinario di Roma az EK 234. cikk alapján elzetes döntéshozatal céljából az EK 12. cikk és az EK 39. cikk (2) bekezdése értelmezésére vonatkozó kérdést terjesztett a Bíróság elé.

2 Ez a kérdés a francia állampolgárságú E. Gottardo és az Istituto nazionale della previdenza sociale (országos társadalombiztosítási igazgatóság, a továbbiakban: INPS) közötti jogvita során merült fel, amely E. Gottardo olasz öregségi nyugdíjra való jogosultságával kapcsolatos.

## **A közösségi szabályozás**

3 Az EK 12. cikk értelmében:

„E szerződés alkalmazási körében és az abban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történ? bármely megkülönböztetés.

A Tanács a 251. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően az ilyen megkülönböztetés tilalmára vonatkozó szabályokat fogadhat el.”

4 Az EK 39. cikk (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A Közösségen belül biztosítani kell a munkavállalók szabad mozgását.

(2) A munkavállalók szabad mozgása magában foglalja az állampolgárság alapján történ? minden megkülönböztetés megszüntetését a tagállamok munkavállalói között a foglalkoztatás, a javadalmazás, valamint az egyéb munka- és foglalkoztatási feltételek tekintetében.”

5 A nemzeti társadalombiztosítási szabályok összehangolása a személyek szabad mozgásának keretébe illeszkedik, és arra az 1983. június 2-i 2001/83/EGK tanácsi rendelettel (HL L 230., 6. o.) módosított és naprakésszé tett, majd az 1995. december 22-i 3096/95/EK tanácsi rendelettel (HL L 335., 10. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történ? alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (HL L 149., 2. o.; magyar nyelv? különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.; a továbbiakban: 1408/71 rendelet) vonatkozik.

6 Az 1408/71 rendelet 3. cikke értelmében:

„(1) E rendelet különös rendelkezéseire is figyelemmel az e rendelet hatálya alá tartozó olyan személyeket, akik egy tagállam területén lakóhellyel rendelkeznek, bármely tagállam jogszabályai szerint ugyanolyan kötelezettségek terhelik és ugyanolyan elnyök illetik, mint az adott tagállam állampolgárait.

(2) [...]

(3) Ha a III. melléklet másként nem rendelkezik, a 7. cikk (2) bekezdésének c) pontja értelmében továbbra is hatályos szociális biztonsági egyezmények rendelkezései és a 8. cikk (1)

bekezdése értelmében megkötött egyezmények rendelkezései vonatkoznak az e rendelet hatálya alá tartozó személyekre.”

7 Az 1408/71 rendelet 1. cikke j) pontjának első albekezdése és k) pontja értelmében:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

j) »jogszabályok« az egyes tagállamoknak a 4. cikk (1) és (2) bekezdésében érintett szociális biztonsági rendszerekkel és ágakkal, illetve a 4. cikk (2a) bekezdésében érintett nem járulékalapú ellátásokkal kapcsolatos törvényi, rendeleti és egyéb rendelkezései, valamint meglévő vagy jövőbeni végrehajtási intézkedései.

[...]

k) »szociális biztonsági egyezmény« a szociális biztonság területén a 4. cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározott szociális biztonsági rendszerek vagy ágak összességét vagy azok egy részét érintő, kizárólag két vagy több tagállamot jelenleg vagy a jövőben kötelező két- vagy többoldalú megállapodás, illetve legalább két tagállamot és egy vagy több más államot jelenleg vagy a jövőben kötelező két- vagy többoldalú megállapodás, valamint ezen egyezmények értelmében kötött egyéb megállapodás.”

## **A nemzeti szabályozás**

8 Az Olasz Köztársaság és a Svájci Államszövetség 1962. december 14-én Rómában a szociális biztonságra vonatkozó kétoldalú egyezményt, valamint annak zárójegyzőkönyvét és közös nyilatkozatokat írt alá (a továbbiakban: olasz–svájci egyezmény). Ezt az egyezményt az Olasz Köztársaság az 1963. október 31-i 1781. sz. törvénnyel erősítette meg (GURI 326. sz., 1963. december 17.), és az 1964. szeptember 1-jén lépett hatályba.

9 Az olasz–svájci egyezmény 1. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Az alábbi egyezmény alkalmazandó:

a) Svájcban;

[...]

b) Olaszországban;

i) rokkantsági, öregségi és túlélő hozzátartozói biztosításra vonatkozó jogszabályokra, beleértve az egyes meghatározott munkavállalói kategóriák esetén az általánostól eltérő külön rendszereket;

[...]”

10 Az olasz–svájci egyezmény 2. cikke szerint „a svájci és az olasz állampolgárok az 1. cikkben felsorolt jogforrási rendelkezésekből következő jogok és kötelezettségek vonatkozásában egyenlő elbánásban részesülnek”.

11 Az olasz–svájci egyezmény harmadik részének a „Rokkantsági, öregségi és túlélő hozzátartozói biztosítás” címet viselő 1. fejezetében szereplő 9. cikk megállapítja, hogy minősülhet az „összesítés elvének”. E cikk (1) bekezdése kimondja:

„Amennyiben az olasz jog szerint megszerzett biztosítási idő, illetve az ekként beszámított idő alapján az olasz jog értelmében a biztosított nem igényelhet rokkantsági, öregségi és halál esetére szóló ellátást, a svájci rokkantsági és túlélő hozzátartozói biztosításban megszerzett idő (járulékfizetési idő és az ekként beszámított idő) összevonásra kerül az olasz biztosításban megszerzett idővel – feltéve, hogy ezen időszakok nem esnek egybe –, hogy a fenti ellátásokra vonatkozó jog megnyíljon.”

12 1980. április 2-án a két szerződő állam az olasz–svájci egyezményhez kapcsolódó módosító záradékot írt alá, amelyet az Olasz Köztársaság az 1981. október 7-i 668. sz. törvénnyel erősített meg (GURI 324. sz., 1981. november 25.), és amely 1982. február 10-én lépett hatályba. Ezen módosító záradék 3. cikkének célja az előző pontban meghatározott összesítés elve alkalmazásának kiterjesztése, az olasz–svájci egyezmény 9. cikke (1) bekezdésének a következő albekezdéssel történő kiegészítésével:

„Amennyiben a biztosított az előző albekezdés figyelembevételével mellett sem jogosult ellátásra, azon harmadik országokban megszerzett biztosítási időt is összesíteni kell, amelyek Svájjal és Olaszországgal egyaránt kötöttek a rokkantsági, öregségi és túlélő hozzátartozói biztosítást érintő társadalombiztosítási egyezményt.”

13 A módosító záradék hatálybalépésekor a biztosítási idő összesítésére a következő országok esetében volt lehetőség: Belga Királyság, Dán Királyság, Németországi Szövetségi Köztársaság, Görög Köztársaság, Spanyol Királyság, Luxemburgi Nagyhercegség, Holland Királyság, Osztrák Köztársaság, Svéd Királyság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, Liechtensteini Hercegség, Amerikai Egyesült Államok, Jugoszláv Szövetségi Köztársaság. Mivel a Francia Köztársaság nem kötött a Svájci Államszövetséggel egyezményt, a Franciaországban megszerzett biztosítási idő az olasz–svájci egyezmény keretében nem vehető figyelembe a rokkantsági, öregségi és túlélő hozzátartozói ellátásokra vonatkozó jog megszerzése tekintetében.

### **Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés**

14 E. Gottardo, aki olasz állampolgárként született, lemondott olasz állampolgárságáról a francia javára, miután 1953. február 7-én francia állampolgárral kötött házasságot Franciaországban. Az ügy iratai szerint E. Gottardo akkor köteles volt házastársának állampolgárságát felvenni.

15 E. Gottardo felváltva dolgozott Olaszországban, Svájcban és Franciaországban, amely országokban társadalombiztosítási járulékot fizetett: Olaszországban 100 heti, Svájcban 252 heti, Franciaországban 429 heti járulékot. Svájci és francia öregségi nyugellátást kap, amelyeket anélkül folyósítanak számára, hogy a biztosítási időszakokat összesítették volna.

16 A Bíróság számára eljuttatott adatok szerint E. Gottardo a társadalombiztosításra vonatkozó olasz szabályozás alkalmazásával szeretne olasz öregségi nyugellátásban részesülni. Ugyanakkor – még ha az olasz hatóságok az 1408/71 rendelet 45. cikkének megfelelően figyelembe vennék is a Franciaországban megszerzett biztosítási időt – az olasz és a francia időszakok összesítése révén sem érhető el esetében az olasz szabályozás által az olasz ellátásra való jogosultság megnyílásához szükséges legrövidebb járulékfizetési időtartam. E. Gottardo csak abban az esetben lenne jogosult az olasz öregségi nyugellátásra, amennyiben a Svájcban megszerzett biztosítási időket – az olasz–svájci egyezmény 9. cikke (1) bekezdésében említett összesítés elvének alkalmazásával – számításba vennék.

17 E. Gottardo 1996. szeptember 3-án benyújtott, öregségi nyugellátásra vonatkozó kérelmét az INPS 1997. november 14-i határozatával elutasította, azzal az indokolással, hogy E. Gottardo

francia állampolgár, és ebből kifolyólag az olasz–svájci egyezményre nem vonatkozik. Az e határozat ellen E. Gottardo által elterjesztett közigazgatási fellebbezést az INPS 1998. június 9-i határozatával ugyanezen indokok alapján utasította el.

18 E. Gottardo ezután a Tribunale ordinario di Romához fordult arra hivatkozva, hogy tagállami állampolgárként az INPS-nek a saját állampolgárokra alkalmazottakkal megegyező feltételek szerint kellett volna elismernie a nyugellátásra való jogosultságát.

19 A Tribunale ordinario di Roma annak érdekében, hogy megtudja, miszerint a kérelemnek az INPS által kizárólag E. Gottardo francia állampolgárságán alapuló elutasítása nem ütközik-e az EK 12., illetve az EK 39. cikkbe, felfüggesztette az eljárást, és elzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Az a tagállami állampolgárságú munkavállaló, aki egy másik tagállam hatáskörrel rendelkező intézményéhez társadalombiztosítási járulékot fizetett, azon egyezmény alapján, amelyet a fenti tagállam ez utóbbi országgal kötött, és amelyet a tagállam alkalmaz saját állampolgárai javára, egy Unió kívüli ország [...] intézményéhez befizetett járulékok összesítése révén öregségi nyugellátásra jogosult-e, vagy sem [?]”

### A Bíróság álláspontja

20 A kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az egyik tagállam (az alapeljárásban az Olasz Köztársaság) hatáskörrel rendelkező társadalombiztosítási hatóságai kötelesek-e – az EK 12., illetve az EK 39. cikkből következő közösségi kötelezettségeknek megfelelően – az öregségi ellátásokra való jogosultság megszerzése érdekében figyelembe venni egy harmadik államban (az alapeljárásban a Svájci Államszövetségben) egy másik tagállam (az alapeljárásban a Francia Köztársaság) állampolgára által megszerzett biztosítási időt, amennyiben – ugyanazon járulékfizetési feltételek mellett – az említett hatóságok az első tagállam és a harmadik ország között létrejött kétoldalú nemzetközi egyezmény alapján a saját állampolgárok tekintetében elismerik az így megszerzett időket.

21 Meg kell állapítani, hogy az EK 12. cikk szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve a „szerződés alkalmazási körében” fejt ki hatását, „az abban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül”; ez utóbbi kifejezéssel az EK 12. cikk többek között a Szerződés egyéb rendelkezéseire utal, amelyekben az általa kimondott általános elvnek a különös esetekre történő alkalmazását határozza meg. Egyebek mellett ilyenek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezések (lásd e tekintetben a 186/87. sz. Cowan-ügyben 1989. február 2-án hozott ítélet [EBHT 1989., 195. o.] 14. pontját).

#### *A szerződés által meghatározott egyenlő bánásmód elvére*

22 E. Gottardo – munkavállalóként két tagállamban is oktatva – a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta. Az általa megszerzett biztosítási idő összesítésén alapuló, az öregségi nyugellátás folyósítására vonatkozó kérelme a *ratione personae* és a *ratione materiae* alapján egyaránt az EK 39. cikk alkalmazási körébe tartozik.

23 Az elzetes döntéshozatali eljárásra utaló végzésből következik, hogy a hatáskörrel rendelkező olasz hatóságok azon állampolgáraik számára, akik akár az olasz, akár a svájci társadalombiztosítási rendszerben társadalombiztosítási járulékot fizettek, és az E. Gottardóéval azonos helyzetben vannak, elismerik az öregségi nyugellátás folyósítására való jogosultságot az olasz és a svájci biztosítási időszakok összesítése alapján.

24 Miként az INPS az általa elterjesztett észrevételekben elismerte, ha E. Gottardo

megtartotta volna olasz állampolgárságát, eleget tenne az olasz öregségi nyugellátásra való jogosultság megnyílásához szükséges feltételeknek. Az INPS nem vitatta, hogy a kérelem elutasításának egyedüli indoka E. Gottardo francia állampolgársága volt. Ebből világosan következik, hogy az eltérő elbánás kizárólag az állampolgárságon alapul.

25 Az olasz kormány és az INPS szerint azonban az INPS részéről annak elutasítása, hogy E. Gottardo számára az Olaszországban, Franciaországban, illetve Svájcban megszerzett biztosítási időszakok összesítése alapján öregségi nyugellátást folyósítson, igazolást nyer azon tény által, mely szerint az egyetlen tagállam (jelen esetben az Olasz Köztársaság) által egy harmadik országgal (jelen esetben a Svájci Államszövetséggel) megkötött kétoldalú nemzetközi egyezményre nem terjed ki a közösségi jog hatálya.

26 Az olasz kormány ebből a szempontból az 1408/71 rendelet 3. cikkének az ugyanezen rendelet 1. cikkének j) és k) pontjában – amelyeket a Bíróság a C-23/92. sz. Grana-Novoa-ügyben 1993. augusztus 2-án hozott ítéletében (EBHT 1993., I-4505 o.) értelmezett – szereplő fogalommeghatározások fényében való értelmezésére hivatkozik.

27 Emlékeztetni kell arra, hogy a fent hivatkozott Grana-Novoa-ügyben a spanyol állampolgárságú felperes a kötelező társadalombiztosítási rendszer hatálya alá tartozó szakmai tevékenységet folytatott Svájcban, majd Németországban. A német hatóságok a Németországban ledolgozott évek nem elegendő száma miatt tagadták meg a német rokkantsági ellátás folyósítását. M. Grana-Novoa – mint az alapeljárásban E. Gottardo is – egy, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Svájci Államszövetség által kötött olyan egyezmény rendelkezéseire kívánt hivatkozni annak érdekében, hogy az általa Svájcban megszerzett biztosítási időt vegyék figyelembe, amelynek hatálya a német és svájci állampolgárokra korlátozódott.

28 A Bundessozialgericht első kérdésében az 1408/71 rendelet 1. cikkének j) pontjában említett „jogszabályok” kifejezés értelmezését kérte a Bíróságtól. A Bíróság kimondta, hogy egyetlen tagállam harmadik állammal, illetve államokkal kötött egyezményei sem minősülnek jogszabálynak az 1408/71 rendelet értelmében. A Bundessozialgericht második, az egyetlen elbánás elvére vonatkozó kérdése csupán az első kérdésre adott igenlő válasz esetére szült, így azt a Bíróság nem is vizsgálta.

29 A jelen eljárásban feltett kérdés a szerződés rendelkezéseiből közvetlenül következő elvek alkalmazására irányul, így emlékeztetni kell a Bíróságnak a kétoldalú nemzetközi egyezmények terén kialakult joggyakorlatára.

30 A Bíróság egy olyan kulturális egyezmény kapcsán, amely két tagállam között jött létre, és a tanulmányi ösztöndíjakat ezen két állam állampolgárai számára tartotta fenn, kimondta, hogy a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló, 1968. október 15-ii 1612/68/EGK tanácsi rendelet (HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 15. o.) 7. cikke kötelezi a két tagállam hatóságait a kétoldalú egyezménybe foglalt képzési támogatásoknak a területükön letelepedett közösségi munkavállalókra történő kiterjesztésére (lásd a 235/87. sz. Matteucci-ügyben 1988. szeptember 27-én hozott ítélet [EBHT 1988., 5589. o.] 16. pontját).

31 A Bíróság kimondta azt is, hogy amennyiben egy kétoldalú egyezmény végrehajtásának keretében hozott intézkedés egy közösségi jogi rendelkezés alkalmazása akadályozásának veszélyével járna, még ha ezen egyezmény tárgya nem is tartozik a szerződés hatálya alá, minden tagállam köteles a fenti rendelkezés alkalmazását megkönnyíteni, illetve – ennek érdekében – minden olyan tagállamnak is a segítségére lenni, amelyet a közösségi jog értelmében kötelezettség terhel (lásd a fent hivatkozott Matteucci-ügyben hozott ítélet 19. pontját).

32 A Bíróság valamely tagállam és egy harmadik ország között létrejött, a kettős adóztatás

elkerülésér?l szóló egyezmény esetében kimondta, hogy bár a közvetlen adók tekintetében kizárólag a tagállamoknak van hatásköre, azok mégsem mentesülnek a közösségi jogi szabályok betartásának kötelezettsége alól, hanem hatáskörüket arra tekintettel kell gyakorolniuk. A Bíróság tehát kimondta, hogy a nemzeti elbánás elve az ilyen egyezményben részes tagállamok számára kötelezővé teszi, hogy a honos társaságokra irányadókkal azonos feltételek mellett biztosítsák a nem honos társaságok állandó telephelyeinek az egyezményben meghatározott el?nyöket (lásd e tekintetben a C-307/97. sz. Saint-Gobain ZN ügyben 1999. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-6161. o.] 57–59. pontját).

33 E joggyakorlatból következ?en a nemzetközi egyezmények értelmében vállalt kötelezettségek teljesítése során – akár tagállamok között, akár valamely tagállam és harmadik ország, illetve országok között létrejött egyezményr?l van szó – a tagállamok kötelesek – az EK 307. cikk rendelkezéseire is figyelemmel – eleget tenni a közösségi jogból ered? kötelezettségeiknek. Az a tény, hogy a harmadik országokat a közösségi jog értelmében nem terheli semmilyen kötelezettség, nem releváns ebb?l a szempontból.

34 Az eddigi megállapításokból következ?en valamely tagállam, amennyiben egy harmadik országgal olyan kétoldalú társadalombiztosítási nemzetközi egyezményt köt, amely az e harmadik országban megszerzett biztosítási id?knek az öregségi nyugellátásra való jogosultság megszerzésénél történ? figyelembevételér?l rendelkezik, az egyenl? elbánás általános elvénél fogva köteles a többi tagállam állampolgárainak ugyanazon el?nyöket biztosítani, mint amelyek az említett egyezmény értelmében a saját állampolgárait megilletik, feltéve hogy ennek megtagadásához nem tud objektív igazolást el?terjeszteni.

35 Mindezekb?l az is következik, hogy a Bíróság által az 1408/71 rendelet 1. cikkének j) pontjában említett „jogszabályok” kifejezés kapcsán adott értelmezés nem eredményezheti a tagállamoknak az EK 39. cikk által el?írt egyenl? elbánás elvének betartására vonatkozó kötelezettségének sérelmét.

#### *Az objektív igazolás fennállásáról*

36 Valamely tagállam és egy harmadik ország között létrejött kétoldalú nemzetközi egyezmény egyensúlyának és kölcsönösségének megzavarása minden bizonnyal olyan objektív igazolás lehet, amelyre a részes tagállam hivatkozhat, amikor a saját állampolgárait az egyezmény alapján megillet? el?nyöket megtagadja a többi tagállam állampolgáraitól (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Saint-Gobain ZN ügyben hozott ítélet 60. pontját).

37 Az INPS és az olasz kormány azonban nem igazolta, hogy az alapügyben a közösségi jog által rájuk rótt kötelezettségek veszélyeztetnék azokat, amelyek az Olasz Köztársaságnak a Svájci Államszövetséggel szembeni kötelezettségvállalásaiból fakadnak. A Svájcban megszerzett biztosítási id?knek az olasz öregségi nyugellátásra való jogosultság érdekében történ? figyelembevétele kedvezményének a többi tagállam állampolgáira való kiterjesztésének az Olasz Köztársaság általi egyoldalú alkalmazása ugyanis egyáltalán nem veszélyeztetné a Svájci Államszövetséget az olasz–svájci egyezmény alapján megillet? jogokat, illetve új kötelezettségeket sem állapítana meg számára.

38 Az INPS és az olasz kormány az E. Gottardo által megszerzett biztosítási id?k összesítése megtagadásának igazolásául kizárólag a pénzügyi terhek esetleges növekedését, illetve a Svájci Államszövetség hatáskörrel rendelkező hatóságaival történ? együttműködéssel kapcsolatos adminisztratív nehézségeket terjesztették el? ellenvetésként. Ez az indokolás a szerződésből ered? kötelezettségeknek az Olasz Köztársaság általi be nem tartását nem igazolhatja.

39 A kérdést el?terjeszt? bíróság által feltett kérdésre így azt a választ kell adni, hogy az egyik

tagállam társadalombiztosítási ügyekben hatáskörrel rendelkező hatóságainak az 1992-es EK 39. cikk értelmében kötelező közösségi kötelezettségek alapján az öregségi nyugellátásra való jogosultság megszerzésének vonatkozásában figyelembe kell venniük egy másik tagállam állampolgára által harmadik országban megszerzett biztosítási időket, amennyiben a fenti hatóságok – azonos járulékfizetési körülmények mellett – az első tagállam és a harmadik ország között létrejött kétoldalú nemzetközi egyezmény alapján a saját állampolgáraik által megszerzett ilyen biztosítási időket figyelembe veszik.

## **A költségekről**

40 A Bíróságnál észrevételt előterjesztő olasz és osztrák kormány, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek nem téríthetők meg. Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről.

A fenti indokok alapján

A BÍRÓSÁG,

a Tribunale ordinario di Roma 2000. február 1-jei végzésével hozzá intézett kérdésére válaszolva a következőképpen határozott:

**Az egyik tagállam társadalombiztosítási ügyekben hatáskörrel rendelkező hatóságainak az 1992-es EK 39. cikk értelmében kötelező közösségi kötelezettségek alapján az öregségi nyugellátásra való jogosultság megszerzésének vonatkozásában figyelembe kell venniük egy másik tagállam állampolgára által harmadik országban megszerzett biztosítási időket, amennyiben a fenti hatóságok – azonos járulékfizetési körülmények mellett – az első tagállam és a harmadik ország között létrejött kétoldalú nemzetközi egyezmény alapján a saját állampolgáraik által megszerzett ilyen biztosítási időket figyelembe veszik.**

Rodríguez Iglesias

Macken

von Bahr

Gulmann

Edward

La Pergola

Sevón

Wathelet

Skouris

Cunha Rodrigues

Timmermans

Kihirdetve Luxembourgban, a 2002. január 15-i nyilvános ülésen.



R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

hivatalvezet?

elnök

\*Az eljárás nyelve: olasz